

Of ik zenuwachtig was, vroeg de verpleegkundige me gisteren toen ik de behandelkamer binnenliep. Tja, wat moet je daarop zeggen. Voor de behandeling zelf eigenlijk nauwelijks, liet ik me ontvallen, ook al wilde ik wel graag weten of het pijnlijk is, dat wegbranden. Maar wat me wel – af en toe dan - bezig houdt is hoe dit verder gaat. Of de behandeling echt helpt om te voorkomen, zoals me ook nu weer werd voorgehouden, dat er zich daaronder kanker ontwikkelt. Of dat het vanaf nu toch van kwaad tot erger zal gaan. Het liefst denk ik er maar zo min mogelijk aan. Wat me redelijk goed af gaat. In de woorden van Freud heet dat verdringing, zoals mijn man de avond ervoor nog terecht opmerkte. Van het woord zelf ben ik niet kapot, maar het is wel een nuttig mechanisme. Want zonder verdringing, zo leren freudianen, zou de mens tot niets komen en alleen maar aan de dood denken.

Even nog wat rechtzetten. Ongewild had ik, zo merkte ik bij het handen schudden, een medewerker van het OLVG te kort had gedaan. Ik dacht dat ze een verpleegkundige was, maar ze is arts-assistent. De mannelijke arts die er bij de eerdere screening bij was, bleek haar supervisor te zijn die haar de kneepjes van de screening en behandeling bij heeft gebracht. Nu was hij niet meer nodig en waren we met z'n drietjes, een verpleegkundige, een arts en ik als patiënt. Zo, nu is de rolverdeling duidelijk.

We weten niet hoe het uitpakt, antwoordde de arts me terwijl ze met de voorbereidingen in de weer was. We kunnen nu eenmaal niet in de toekomst kijken. Onderwijl is de hoop dat de behandeling met *elektrocauterie* effect sorteert, al zijn er soms meerdere behandelingen nodig. Daar zit trouwens wel een limiet aan, na vijf keer houdt men het voor gezien. Daarna zou er misschien nog wat met crèmes te doen zijn of een therapeutisch vaccin, waar een studie naar loopt. Maar uit haar woorden begreep ik dat de bijwerkingen daarvan nogal heftig kunnen zijn. Niet echt een aantrekkelijk perspectief. En nee, pijn doet de behandeling amper, stelde de verpleegkundige me gerust, je voelt er nauwelijks iets van. Hm, dacht ik bij mezelf, dat moet nog maar blijken.

Weer moest ik in de welbekende sling-positie gaan liggen, werd de hoge resolutie microscoop in stelling gebracht waarmee de arts een gedetailleerd beeld krijgt van mijn kont-ingang en bracht de verpleegkundige wat azijn in om nog een beter zicht te krijgen op de staat van mijn slijmvliezen. Het zoeken was nu naar het plekje op tien uur dat weggebrand diende te worden. Ik zal aangeven als ik ga branden, waarschuwde de arts me. Wel was het raadzaam, voegde ze eraan toe, als ik me zoveel mogelijk zou ontspannen. Door de elektriciteit waarmee de soldeerbout de afwijkingen wegbrandt, trekt de sluitspier soms van de weeromstuit samen. Even later voelde ik een soort speldenprikje in mijn kont. Na nog twee van die prikjes was het klaar en was de afwijking op tien uur weggebrand. Pijn had het inderdaad niet gedaan, het voelde meer als een lichte irritatie.

Of het ontspoorde weefsel ook echt weg is, moet nog blijken. Over zes weken moet ik er weer met m'n kont bloot. Als er dan niets bijzonders te zien valt, hoef ik pas een half jaar later voor controle terug te komen. Maar als AIN toch weer zijn kop

opgestoken heeft, volgt dezelfde procedure nog eens. Ik ben er mooi klaar mee, met die kont van mij. Wordt vervolgd.